

Har man gett sig in i leken får man leken tåla.

Av: K Eriksson, juli -10

Vad jag hatar... ja, vad kallas det för? "Vaguebook"? Alltså när man på Facebook skriver korta, vaga och svårtydliga så kallade statusinlägg, såsom: "*SNART!!*" eller "*Har en spännande dag framför mig*" eller "*Håller tummarna! :)*". (Jag gick nyss in på Fb, det tog typ en sekund, så hade jag hittat dessa tre).

Jag har länge retat mig på detta, och känt ett behov att få skriva av mig min irritation. Men jag har tvekat. Dels beroende på detta inläggs rubrik. För man får faktiskt tåla leken när man har gett sig in i den. Jag har ingen rätt att tala om vad andra ska skriva. Alla får göra som de vill. Faktiskt!

Den andra anledningen till min tvekan att offentliggöra min Facebook-irritation är *var* jag ska publicera den; På Facebook eller på min hemsida?

Att påpeka min åsikt på Facebook är ju mer rättframt och ärligt, men ändå fel ställe, eftersom det kan uppfattas som en mäktig provokation, när man på "hemmaplan" kritiserar "spelreglerna".

Att plita ned mina lömska känslor här känns lite som att gå bakom ryggen och baktala något som jag med stor glädje är offentligt involverad i. Det känns lite som att tala illa om någon. Hm..? Men vadå?! Även jag är (kan vara) en dum korttänkt och elak och orättvis vanlig mänsklig människa. Någon gång kan väl även jag få vara det. Eller..? ;)

Varje gång jag läser ett sådant där vagt statusinlägg har jag god lust att skrikandes och ilsket kommentera: "VADÅ? VAD MENAR DU, MÄN'SKA?! SKRIV FÖR SJUTTON VAD DU MENAR!!" Men jag har hittills lyckats med milt våld hålla tillbaka mina ilska fingertoppar från min dators tangentbord... Kanske mycket för att *om* jag nu skulle falla till föga, så har jag ju avslöjat mina känslor - och då finns det ju en stor risk att någon utnyttjar det - och skriver ännu mer vagt och svårtolkat bara för att retas. Och i den fällan vill man ju inte falla pladask i. *suck*

Grupper

Jag retar mig också på alla dessa dumma och fåniga grupper man kan bli medlem i. Okej, när det gäller grupper som samlar människor som ute i verkligheten (= irl, tyckte det behövdes ett förtydligande här, så alla datanördar fattar) redan är en grupp, som till exempel brukshundklubb eller liknande tycker jag det är praktiskt och bra.

Men när det gäller fåniga och dumma grupper som till exempel "Vi som älskar våra hundar". Ehhh..?! Vadå "Vi som älskar våra hundar"? Har man hund så älskar man den. Punkt! Om inte, är det något som är sååå fel. Jag har god lust i ren provokation och i ett försök att visa hur fånigt det är, att starta upp en Facebook-grupp som heter "Vi som tycker mycket illa om våra hundar". Men det skulle inte förvåna mig om det redan finns en sådan grupp (?).

Och så har vi alla grupper med "åsikter" som florerar runt på nätet i horder. Dessa stör mig verkligen - djupt in i mitt hjärta. Som till exempel de som har rasistiska påbud, men som nekar till rasism, utan anser att "det är inte rasistiskt, det är fakta". SUCK!

Och så vet man att det är absolut ingen idé att lägga sig i, och försöka tala tillrätta. Det kommer bara plumpt skitas ned med mängder av svordomar och dylikt (samt

Men så har vi även massor med grupper med enbart humoristiskt och lättsamt innehåll, som till exempel: "Vi som fortfarande ser på Kalle Anka på julafton", "Jag tappat inte bort mina saker, det är sovrummet som gömmer dem för att retas" eller "Går det inte att laga med silvertejp är det trasigt". När det gäller dessa lite komiskt vardagliga grupper har jag många gånger haft lust att trycka på "gå med"-knappen, men har tvekat, och sedan avstått. Av princip. Visst är jag en riktig tråkmåns!

en person som jag hade träffat flera gånger utanför nätet, och tyckte att han/hon verkade vara en ganska vettig figur. Men sedan efter man har läst inlägg från personen ifråga, så... Oj, råkade tappa bort... Men visst tvekade jag ett bra tag.

Nu på sistone har jag upptäckt två till som här ute i verkligheten verkade vara riktigt trevliga människor, men efter jag har sett vilka grupper de har gått med i, så.... Dilemma, säger jag!

I och för sig får man alltid ta alla åsikter och inlägg med en stor nypa salt. De kan ha blivit skrivna i ej så nyktert tillstånd. Eller inläggen kan ha blivit skrivna av någon annan för att skoja lite om man har glömt logga ut sig. Man får passa sig så man inte blir "facerafad". Just det, ja!

Förresten så har jag en liten regel om vilka jag accepterar som vänner: Den blivande Fb-vännen och jag ska ha talat/umgått med varandra innan - antingen irl eller över cyberspace.

Det finns människor som jag absolut inte skulle ha något emot att bli Fb-vän med, jag skulle till och med önska det, men min regel måste ju även följas åt andra hållet. Har jag aldrig talat med dom - på någotdera vis - så ska jag inte skicka vän-förfrågan. Punkt!

Hihi! Man kan ju förstås kringgå behovet till att vara Facebookvän - att helt enkelt söka upp dom och lömskt smygläsa deras loggar (om de är "public", alltså).

Och så har vi dom - ens vänner (?), alltså - som roar sig med att "hota" en. "Tryck på gilla - annars...." lyder budskapet i deras status, där de förkunnar hur viktigt det är med vänner. Samma "vän" kan tidigare ha skrivit i sin status (eller "snott" från någon annans) att de älskar och bryr sig om alla sina vänner, stor som liten, ung som gammal, söt som ful, rik som fattig osv, och att de har overseende för deras brister och fel - "men nåde dig om du inte trycker på gilla - för då...."

Mitt beslut

Okej, efter åtskilliga timmar av funderande och tvekande och velande över var jag ska publicera min "Vagebook"-irritation har jag slutligen bestämt mig; Det är nog ändå bäst att avstå helt från att offentliggöra den. Så glöm all text här ovanför. Tack på förhand!